

La Campana

Aquesta no és una història real, però quasi, perquè la mena de persones que protagonitzen la gran aventura que és *La vida promesa* van existir realment a tot Europa. Encara avui, en queden rastres al mig de la selva.

Un noi universitari implicat en el Procés d'independència troba, en morir el seu avi, el dietari que el seu besavi va escriure quan tot just era un nen i després un jove. Som als anys vint a la Barcelona Llibertària. Un matrimoni d'obrers, tan idealista com utòpic, decideix comprar un tros de selva al Brasil amb la il·lusió de construir-hi de cap i de nou un país perfecte. Una Catalunya nova. El fill té tot just vuit anys quan comença aquella gran aventura de la qual ell anirà deixant constància al dietari. Amb una simplicitat i una tendresa que corprenen, el lector estimarà les il·lusions tan esforçades com utòpiques d'aquells perdedors.

És el moment històric en què els carrers es batejaven amb noms com Llibertat, Univers, Fraternitat, Igualtat..., el gran moment dels ideals anàrquics i universalistes. Obrers que parlaven l'esperanto, que eren vegetarians, animalistes... i que creien que amb esforç i dedicació la humanitat podria ser perfecta.

Enric Larreula ens diu que d'acord, la gent que vol canviar el món són sempre uns grans ingenus, uns tossuts, però també són sempre els més generosos. I ho perden tot menys l'esperança. Els seus ideals sempre tornen.

Potser en aquesta dramàtica història els vells ideals reneixen a través del besnet, que descobreix astorat com les seves lluites ja eren les dels seus avantpassats?

Enric Larreula és escriptor, professor universitari i il·lustrador. Ha escrit obres de narrativa infantil i juvenil des de 1981, amb títols que han marcat generacions: *Marduix*, la sèrie *Ala de Corb* o *Les memòries de la Bruixa Avorrida*; també publica poesia, teatre, assaig, narrativa curta i narrativa satírica (ha guanyat el premi *Pere Quart d'Humor* i *Sàtira* en més d'una ocasió), i és traductor de *Sempé* i *Gosciny*.

Enric Larreula
està disponible per entrevistes

La Campana

Fragment del llibre

[...]

Dijous, 20 de desembre de 1923

Tinc de tornar a escriure més coses que ens passen i el tiet diu que escrigui que ara encara no perquè som a una ciutat que es diu Sau Paulo i aviat comprarem moltes terres perquè farem una comunitat de catalans que es dirà Nova Catalunya i vindran molts catalans a viure a la nostra comunitat perquè a Catalunya no podem viure perquè som anarquistes i a Catalunya hi ha un senyor molt dolent que fa matar als anarquistes.

Divendres, 21 de desembre de 1923

La mama diu que escrigui com vivim, que vivim en una casa de color blau que no hem de pujar escales, es veu un carrer ampla i una plassa i comprem la llet i el format xa al davan matex. Pel carrer passen molts autos. El papa i el tiet van cada dia a parlar amb un senyor i que ells li volen comprar terras.

[...]

Nova Catalunya. Diumenge, 10 de juny de 1934

He trobat el meu diari, el que escrivia quan tenia vuit anys. L'he tornat a llegir tot. M'ha agradat trobar-lo, ja no me'n recordava. Feia anys que l'havia deixat, fins i tot l'havia perdut. Ara l'he trobat a la caixa grossa de fusta, on la mare guardava les seves coses. Ella l'havia recollit i l'havia guardat, i no me n'havia dit res. Per a ella, fer aquest diari tenia molt de sentit, ara em sap greu haver-lo deixat d'escriure.

Va ser terrible, la mare es va morir ahir, a les deu del vespre, exactament. I ara jo buscava el seu vestit blanc, perquè el pare vol que l'enterrem amb el vestit que portava quan era jove. Pobra mare... Ha patit molt i finalment es va morir ahir. Tots érem al seu voltant, el pare i jo, i sobretot la tieta Emília, que no l'ha deixada ni un moment.

Hem enterrat la mare a sota del canjarama que hi ha darrere la casa. L'hem acabada d'enterrar ara mateix. Tot just hem acabat de colgar-la que m'he rentat les mans brutes de terra i m'he posat a escriure. He volgut fer-ho de seguida, perquè no m'oblidés de cap detall. No vull oblidar cap detall de la mort de la mare, vull recordar-ho sempre.

I ara em sap greu de no haver fet per ella, quan encara era viva, tantes coses que m'havia demanat. Quin buit més gran no veure-la entrar i sortir de casa. I no sentir la seva veu. Quin buit més gran que deixa la mort.

[...]

Dilluns, 28 de gener de 1935

Vull explicar que, quan ja acabàvem de treballar a la plantació i tornàvem cap a casa, he preguntat a l'oncle Llibert si es podia ser català parlant en portuguès. S'ha aturat en sec i m'ha mirat als ulls amb el front ben arrugat. Quan li he vist la cara de preocupació, se m'ha escapat el riure, i allò encara l'ha inquietat més. M'ha dit: «Que potser has conegut alguna noia a São Cristóvão que...?». Li he contestat que no, i he notat com es tranquil·litzava.

M'ha dit que per què li ho preguntava, allò, i li he dit que només volia saber la seva opinió. Llavors m'ha dit que no, que de cap de les maneres.

La vida promesa, Enric Larreula

ISBN 9788416863747 || Pàgines: 256 || PVP: 17,90 € || Segell: **La Campana**

[Penguin Random House Grupo Editorial](#)